

תב **לשון** סימן סז **חכמים** 402

לשם יהוד קדשא בריך הוא ושביננה
(יאהוֹנָה), בדחילו ורחיימו (אהוֹוְה)
ירחימו ורחלילו (אהוֹוְה), ליחדא שם י"ה (אי)
בו"ה (ווען) (ע"י שפע א"ס המשפיע בהם ומיחום)
ביחודא שלים (יהוה). בשם כל-ישראל, הרי
ופריש מטבח זה לצדקה, והריני מקבל על
תענית מעטה ומעבשו עד סוף שלוש שעות
שלמות. לתקן פגם חטא שחטאתי בכבוד אפי
ואמפי, בין בגלגול זה לבין בgalgolim שעברנו, בין
בשוגג בין בטעות.

תג **לשון** סימן סז **חכמים** 403

בנטא שחטאתי בכבוד אבי ואמי, בין בגלגול זה
בין בgalgolim אחרים, וועלה לפניך באליז בונתי
בכל-הبنנות הראות לכוון. יהיו לרצון אמרידפי
והגינו לבי לפניך. יהוּה אודה צורי ונגלי:

אחריך יקרה מון ריש פרשת בראשית עד "וזבק באשותו
והיו לבשר אחד";

בראשית ברא אלhim את השמים ואת
הארץ: והארץ הייתה תהום ובהו
וחש על-פני תהום ורוח אלhim מרחפת עליו
במי הימים: ויאמר אלhim יהו אור ויהי אור:
וירא אלhim את-האור ביטוב ונבדל אלhim
בין האור ובין החשך: ויקרא אלhim לאור יום
ולחשך קרא לילה ויהי-ערב ויהי-בקר יום אחד;
ויאמר אלhim יהו רקיע בתוך הימים ויהי מבידיל
בין מים למים: ויעש אלhim את-הרקיע ונבדל
בין הימים אשר מתחת לרקיע ובין הימים אשר
מעל לרקיע ויהי-בך: ויקרא אלhim לרקיע
שמים ויהי-ערב ויהי-בקר יום שני: ויאמר
אלhim יקוו הימים מתחת השמים אל-מקום

* 127. ביום שני יאמר "שני", וביום שלישי יאמר "שלישי", וכן על-זה הדרון, כי
שכתב רבנו בסוף הסימן.

ויברא אלהים את התחנונים הגדלים ואת כל-⁴⁰⁵
נפש החייה הרמשת אשר שרצה הרים למייניהם
את בל-עוף בנהל למינעה וירא אלהים כי טוב:
ויברך אתם אלהים לאמר פרו ורבו ומלאו את-
הרים (המ"ס בדgesch חוק) בנים והעוף (מלעיל) ירב
בארץ: ויהי-ערב ויהי-בקר يوم חמישי: ויאמר
אליהם תצא הארץ נפש (היו"ד בדgesch חוק) חייה למינה
המה ורמש וחיתו-ארץ למינה ויהי-בן: ויעש
אליהם את-חיה הארץ למינה ואת-חבה מה
למין אותה בל-רמש האדמה למינעה וירא
אליהם כי טוב: ויאמר אלהים נעשה אדם
בצלמו כדמותנו וירדו בדגת הים ובעוף השמים
ונבחמה ובכל-הארץ ובכל-הרמש הרמש על-
הארץ: ויברא אלהים את-האדם בצלמו בצלם
אליהם ברא אותו זכר ונקבה ברא אתם: ויברך
אתם אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו
ומלאו את-הארץ וככשה ורדו בדגת הים ובעוף
השמים (היו"ד בדgesch חוק) ובכל-חיה הרמשת על-
הארץ: ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את-בל-
עוף יעופף על-הארץ על-פני רקיע השמים:

אחר ותראה היבשה ויהי-בן: ויברא אלהים
ליבשה ארץ ולמקונה הרים קרא (המ"ס בדgesch חוק)
יְמִים וירא אלהים כי טוב: ויאמר אלהים תרשא
הארץ דשא עשב מורייע גרע עז פרי (מלעיל)
עשה פרי למיננו אשר ורעו-בו על-הארץ ויהי-
בן: ותוצאה הארץ דשא עשב מורייע גרע למיננה
יעז עשה-פרי אשר ורעו-בו למינעה וירא
אליהם כי טוב: ויהי-ערב ויהי-בקר יום שלישי:
ויאמר אלהים יחי מאורת ברקיע השמים
להבדיל בין היום ובין הלילה וכי לאת
ולמועדים ולימים ושנים: וכי למאורת ברקיע
השמים להoir על-הארץ ויהי-בן: ויעש אלהים
את-שני המאות הפללים את-המאור הערל
לממשלת היום ואת-המאור הקטן למשלת
הלילה ואת הפללים: ויתנו אתם אלהים ברקיע
השמים להoir על-הארץ: ולמשל ביום וכלילה
ולהבדיל בין הoir ובין החשך וירא אלהים כי
טוב: ויהי-ערב ויהי-בקר يوم רביעי: ויאמר
אליהם ישרצו הרים שרצ נפש (היו"ד בדgesch חוק) חי
ושב זרע רע אשר על-פני כל-הארץ ואת-בל-

לְשׁוֹן

סימן סז

חֲכָמִים

טו

הען אשרבו פריעץ זרע ורע لكم יתָה
לאכללה: ולכל-חית הארץ ולכל-עוֹף השמים
וילכלו רומש על-הארץ אשרבו נפש חלה את-
בלירק עשב לאכללה ויהיבון: ונרא אלהים
את-כל-אשר עשה והגה-טוב מאד וניחער
ויהיבקר يوم הששי: ומלו במלמד זילכלו השמים
והארץ ובכל-צבאים: ויכל אלהים ביום השבע
מלאכתי אשר עשה וישבת ביום השבעי מפל-
מלאכתי אשר עשה: [מליל] זיבך אלהים את-
יום השבעי ויקdash אותו כי בו שבת מפל-
מלאכתי אשרברא אלהים לעשות: אלה
תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות
יהוֹה אדוננו אלהים ארץ ושמיים: וכל שיח השדה
טרם יהיה בארץ ובכל-עשב השדה טרם יצמח כי
לא המטייר יהוֹה אדוננו אלהים על-הארץ ואדם
אין לעבוד את-האדמה: ואך יעלה מנ-הארץ
והשקה את-כל-פני האדמה: ויצר יהוֹה אדוננו
אל-הדים את-האדם עפר מן-האדמה ויפח באפיו
נשפת חיים ונביי האדם לנפש חייה: ויפגע יהוֹה

לְשׁוֹן

סימן סז

חֲכָמִים

טו

407
תֵבָת אל-הדים גָּנוֹ-בַּעַדְוּ מִקְדָּם וַיְשַׂם שֵׁם אֶת-הָדָם
אשר יציר: ויצמיה יהוֹה אדוננו אלהים מִן-הָאָדָם
כל-ען נחדר לפראה וטוב למאכל וען החיט
בתוכ הָנוּ וען הדעת טוב ורע: ונחר יצא מען
להשקות את-הָגָן ומשם יفرد ויהה לארבעה
ראשים: שם האחד פישון הוא הסובב את כל-
ארץ התיוילה אשר שם האב: וזהב הארץ היה
טוב שם הבעל ואבן השם: ושבה-נהר השני
ניחון הוא הסובב את כל-ארץ כוש: ושם הנהר
השלישי תקל היה ההלק קדמת אשור ונהר
הרבעי הוא פרת: ויקח יהוֹה אדוננו אלהים את-
האדם ונפחתו בגוֹ-עַדְוּ לעבדה ולשמורה: ויצא
יהוֹה אדוננו אלהים על-האדם לאמר מפל עין-הָגָן
אכל תאכל: ומיען הדעת טוב ורע לא תאכל
מנע כי ביום אכלך ממען מוות תמות: ויאמר
יהוֹה אדוננו אלהים לא-טוב להיות האדם לבדו
עשאה-לו עזז בוגדו: ויצר יהוֹה אדוננו אלהים
מן-הָאָדָם כל-חית השדה ואת כל-עוֹף השמים
ויבא אל-האדם לראות מה יקראי-לו וכל אשר

יקרא-לו האדם נפש חיה הוא שמו: ויקרא האם
שמות לכל-הבהמה ולעוֹף השמיינן ולכל חיות
השדרה ולאדם לא-מצא עור בגנוו: ונפל יהוה
אלהים על-האדם על-האדם ווישן וויה אמת
מצלעתיו וויספר בשר תחתפה: וויבן יהוה אמת
אל-הדים אשר-ילקח מז-האדם לאשה
ויבאה אל-האדם: ויאמר האדם זאת הפעם עצם
מעצמי ובשר מבשרי זוית ויקרא אשה כי מאיש
לקחה-זאת: על-בון יעוז-איש את-אבויו זאת
אמו ורבק באשתו והיו לבשר אחר:

אחר-כך יקרא אדרא זוטא בפרשת האזינו מן דף רפ"ט עמוד
א' - "ברקנא רעתיקא קדישא תליא בליךירו דכלא" וכי,
עד דף רצ'א עמוד א' - "בריך שם לעלם ולעלמי עולם".

⁽¹²⁸⁾ בדקנא רעתיקא קדישא תליא בליךירו
דכלא, מזלא דכלא אקרי. מהא
דקנא, מזלא יקירה דכלייקירין, מזלי לעלא
ותתאי, בלהו משגיחין לההוא מזלא. בהאי מזלא
טליא חי דכלא, מזני דכלא. בהאי מזלא תליא

לשון סימן סז חכמים כת
409
שמייא וארעה, גשכין דרעויא. בהאי מזלא
ашנחותא דכלא. בהאי מזלא תלין כל-חילין
עלאין ותתאיין. תלת עשר נביין דמושחה
רבותהא טבא. תלין בדקנא דמזלא נקירה דא,
בלחו נפקין לועיר אנפין. לא תיכא בלהו, אלא
תשעה מנידזה מושתבחן בזעיר אנפין? לאכפי
רין. וכד בהאי מזלא תליא בשוקלא עד טברא,
בל-קדושי קדושין דקדשה בה תלין. בהאי מזלא
פשיט פשיטותא דקטרא עלאה, ההוא רישא
הכל-דרישין, דלא אתידע ולא אשטמודע ולא
ויעין עלאין ותתאיין. בגין כה, בלא בהאי מזלא
טליא. בדקנא דא תלת רישין דאמינה מתחפטן,
בלחו מתחברן בהאי מזלא ומושתבחין בה. בגין
כה, בליךירו דיקירותא בהאי מזלא תליא. בל-
אלין אתון דתלין בהאי עתיקה, בלחו תלין בהאי
דקנא, ומתחברן בהאי מזלא ותלין בה, לקמא
אתון אחרניין. דאלמלוי לא סליקין אלין אתון
בעתיקה, לא קומיין אלין אחרניין. בגין כה אמר
משה כה אצטראיך: "יהוֹה אֱלֹהִים יְהוָה אֱלֹהִים" קרי

וمنי, ופסק טעמא בגניזה, דהא בפזלא פלא
בלא. מהאי מזלא מותפסי עליי ותחאי,
ומותפסו קפהה. ובאה חולקה מאן דוכי להאי,
האי עתיקא קדישא סתימה דכל-סתמיין, לא
אדבר ולא אשתקה. ובגין דאייה רישא עלאה
לכל-עלאי, לא אדרבר בר רישא חדא בלא
נפא, לקיכא בלא. והאי טמיר וסתים וגני
מבלא. תקוני אתתקנו בההוא מוחא סתימה
רכיא, דאטפשט ואתתקן בלא, ונפיק חסר
עלאה ותתקה. וחסר עלאה אטפשט ואתתקן
ואתבליל בלא במוחא סתימה דא. כド אתתקן
חרא דא בנהורו דא, בטש מאן דבטש בהא
מוחא ואתנהור, ותליא מפזלא יקירה מוחא
אחרא דאטפשט ונהור לטלתו ותרין שבילין. כド
אתנהור נהיר מפזלא יקירה, ואתנהור תלת
רישין עלאי, תרין רישין וחד דכליל לון.
ובפזלא תלין ואתבלילן בה. מכאן שאר
לאתגלא יקירו דדקנא, דאייה מזלא סתימה
יאפין מותתקן בה. במה דעתיקא קדישא תלת

411 רישין מהתערין בה, כי כלל בתלת רישין. וכד
אתגרנו, תלינו בלהו דא בדא בתלת רישין, תרין
מתרין סטרין וחד דכליל לון.

אי תימא: מאן עתיקא קדישא? תא הו, לעלא
לעלא אית דלא איתיך ולא אשטעוד ולא
אטושים, והוא בליל כלא. ותרין רישין בה
כללו. ובדין כלל כי אתתקן, וזהיא לאו
במנינה ולא בכללא ולא בחשבן, אלא ברשות
להבא. על-דא אמר: "אמרתי אשמרה דרכי
מחטא בלשוני". אחר דשירותא אשתקה
עתיקא קדישא דאתגריר מפזלא, הו נהור
וחכמתא דמטפשט לטלתו ותרין עיבר, ונפקא
מהיא מוחא סתימה מנהורו דבה. ומה
רטיקא קדישא נהיר בקדמיתא – דא הו.
שירותא ממה דאתגלא. ואתבעיד לטלת רישין,
וישא חדא בליל לון, ואלון תלת מותפשטן
לעיר אנפין, ומאלין נהורין כלא. אתגלא קאי
חכמתא ואפיק חד נהורא דגניד ונפיק לאשכח
עתא. ועיל ברישא חזיר אנפין, ואתבעיד חד

מהא. ומפתחו את משיך ונגיד בכל גוף, ואשכנז-אפון נטיעאן, הדא הוא דכתיב: "זונחר זא מעדו להשkont אתיהן".תו אתגלוּף הא חכמתא ואתמשך ועיל ברישא דזעיר אנטפין ואתעבד מהא אחרא, ההוא אחרא הוא נהיר דאתמשך מניהו, ואלון טרין קשיכו אתגלוּף ומתחברו בחד רישא דעמייקא דביבא, דכתיב: "ברעתו תהומות נבקעו". ועיל ברישא דזעיר אנטפין ואתעבד מהא אחרא, ומפתחו את משיך ועיל לגו גוף, ומלייא בל-אפון אדרין ואקסדרין דגופא. הדא הוא דכתיב: "זברעת תרים ימולאי". ואלון נהירן מנהירו דההוא מהא עלאה סתימה, נהיר במוילא דעטייקא קדישא. וכלא דא ברא תלין, וatkash דא ברא ודא ברא עד דישתמודע הכלא חד. וכלא הוא עטייקא ולא אתרפרש מפה כלום. אלון תלת נהירין נהירן לתרלת אחרניינ דאקרין אbehon, ואלון נהירן לבניין. וכלא נהיר מאתר חד. כド אתגלוּף הא עטייקא רועא דרעון, הכלא נהיר וכלא אשתחב

בחוירו שלימטה. האי חכמתא אקרי שעוז, והאי עוזו אתmeshך מעדו עלאה סתימה דבל-סתימיין, ומהאי עוזו אקרי 'שירותתא', בעתקה לא אקרי מעדו הו שירותתא וסימא. ובגין דלא הו בה שירותתא וסימא, לא אקרי 'אתה', בגין דאתפסיא ולא אתגלוּף, ואكري 'הוא'. ובatter דשירותתא אשתחב אكري 'אתה' ואكري 'אב', דכתיב: "פי אתה אבינו". ותגין באגדתא דבי רב ייבא סכא; כללא דכלא, ועיר אנטפין אكري 'אתה', עטייקא קדישא דאתפסיא אكري 'הוא', ושפיר. והשתא קריין באתר דא לשירותתא אשתחב – 'אתה', אף על-גב דאתפסיא מפה הו שירותתא. ואكري 'אב', והוא אב לאבון. והאי אב נפיק מעתקה קדישא, דכתיב: "זה חכמה מאיון תפוץ". בגין קה לא אשתחמודע.

תא הו, כתיב: "אלhim הבין דרפה" – דרפה מפש. אבל "זהו ידע את-מקומה" – מקומה מפש. ובכל-שפין דרפה, ובכל-שפין הקייא חכמה הסתימה בה בעתקה קדישא. האי חכמה

תיר לשון סימן סז חכמים 414 — שירותא דכלה, מנה מותפשטן תלתין ותרין
шибילין. ואורייתא בהו אתקבילה בعشرين ותרין
אתון ועשר אמירות. האי חכמה — אב לאבון
ובהאי חכמה — שירותא וסימא אשתקב, ובין
בר חכמה עלאה חכמה תפאה. בר אתקפשת
חכמה — אקרי אב לאבון, כלל לא אתקביל
אלא בהאי רכתייב: "בלם בחכמה עשית". זכה
רבי שמעון ידיו ותהי אמר: וזה עוזן הוא
לנלאה, וכלא אצטראיך בשעתא דא.

לשון סימן סז חכמים 415 לא מתקיינן. שירותא דא אב לקלא, אב לבלעו
אבון, אתחברו דא ברא ונחרו דא ברא, בר
אתחברו אוילדו, וארפשת מהימנותא. באנדרא
רבו רב ייכא סבא הבי תאני מהו בין? אלא,
בר אתחברי דא ברא — יוזד בה"א — אתחערת
ואפיקת בן, ואילדת. ובגין זה, בינה אקרי בן
יוזד ה"א, שלימוטא דכלה. אשתקבשו תריעתו
רמותברן, ובון גנייהו. כללא דכלה; בתקוניהו
ашתקבש שלימוטא דכלה — אב זאמ בן ובת.
מלין אלין לא אתייהיבו לנלאה בר לקדיש
עליזון דעallow ננטפקו, יידעין ארחות דקדשא
ברוקהו, דלא סטאן בהו לימינא ולשמאלא.
רכתייב: "כפי ישרים דברי יהושע אמש", וצדקים
ילכו בס". ופהה חולקה דמן דוכי למנדע
ארחות, ולא סטי ולא יטעי בהו דמלין אלין
סתמיין אפין, וקדישוי עליזון נחרין בהו, כמאן
רנהור מנהירו דבוצינה. לא אתמיסרו מלין אלין
אלא למאן דעאל ננטפק, דמן דלא עאל ננטפק —
טב לה דלא אברי. דהא גליה קמי עתיקה